

Phần 10

Trong máy bay

Đối mặt với mọi thử thách, con người chỉ có ba lựa chọn:

- 1) *Chiến đấu;*
- 2) *Không làm gì;*
- 3) *Chạy trốn.*

Henri LABORIT

Ngày hôm nay

25 tháng Ba 2007 - mười giờ sáng

Sân bay Los Angeles LAX

“Kính thưa các quý bà quý ông, cơ trưởng McCarthy cùng phi hành đoàn rất vui mừng được đón tiếp quý vị trên chiếc máy bay Airbus A380 này trong hành trình đến Luân Đôn có quá cảnh qua New York. Chúng tôi đề nghị quý vị hãy trở về chỗ ngồi của mình và chờ máy bay cất cánh. Hãng hàng không *Sangri-La Airline* chúc quý vị một chuyến bay dễ chịu thoải mái nhất.”

Khi bước lên máy bay, Mark không khỏi cảm thấy bất ngờ trước sự đồ sộ của chiếc máy bay. Chiếc Airbus với hai tầng chạy dọc theo thân máy có thể chở hơn năm trăm hành khách. Để tránh ùn tắc, hành khách đi vào khoang máy bay bằng hai chiếc cầu nhỏ dẫn đến các tầng khác nhau. Vẫn ôm chặt Layla trong tay, Mark phải mất mười phút mới tìm được chỗ của mình, vì kích thước máy bay quá lớn. Sau một vài chậm trễ trong việc giao hàng, hãng hàng không Singapore *Shagri-La Airline* là hãng đầu tiên khai thác loại máy bay chở khách khổng lồ do châu Âu sản xuất và hãng này đã không tiếc tiền để cải tạo lại nội thất bên trong máy bay cho thật xa hoa lộng lẫy. Với những ô cửa sổ rộng rãi và hàng ghế ngồi cách xa nhau, thậm chí khách đi hạng phổ thông cũng cảm nhận thấy sự sáng sủa và tiện nghi.

Mark và con gái ngồi hai chỗ ngồi cạnh nhau ở phía cuối tầng dưới. Khi họ đến hàng ghế của mình, một cô gái trẻ khoảng mười lăm tuổi, với mái tóc xo xác và bần thiêu, đang thiêu thiêu ngủ ở chỗ ngồi cạnh cửa sổ. Có một chiếc ba lô đã cũ sờn đặt trên đầu cô gái với tờ giấy ghi:

Evie Harper

Layla ngồi giữa bố và Evie. Cô bé mặc một chiếc áo phông hồng kiểu *Alice lạc vào xứ sở thần tiên* mà Mark vừa mới mua cho tại cửa hàng miễn thuế. *Follow the white rabbit*¹ là khẩu hiệu phía dưới hình một chú thỏ kỳ cục bị bó chặt trong chiếc áo khoác dài và tay cầm chiếc đồng hồ quả quýt to đùng.

- Con ổn chứ? Mark hỏi mà không thực sự đợi câu trả lời.

Cô bé dịu dàng nhìn bố. Mark cảm thấy tim mình thất lại, nhưng anh kìm nén được cảm xúc. Anh lục lọi trong chiếc túi mang nhãn hiệu của một hiệu sách rồi lôi từ đó ra một tập giấy vẽ và hộp bút dạ màu cùng hai quyển sách: một cuốn truyện dành cho trẻ nhỏ và tập đầu tiên của bộ *Harry Potter*.

- Bố mua cả hai bởi vì... bố thậm chí không biết liệu con có biết đọc không, Mark vừa thú nhận vừa bày những thứ đã mua lên chiếc bàn nhỏ. Cách đây năm năm, chính bố là người vẫn đọc truyện cho con trước khi con đi ngủ, con nhớ không?

Anh nhấp một ngụm nước khoáng trong chiếc chai đặt trước mặt và tiếp tục mẫu hội thoại với giọng tâm sự.

- Con biết đấy, con yêu, bố không có chút ý niệm nào về chuyện đã xảy ra với con. Bố không biết ai đã chăm sóc con trong suốt thời gian qua. Bố nghĩ rằng con đã phải chịu nhiều đau đớn và rằng con đã sợ. Sợ kinh khủng. Bố cũng biết con cảm thấy cô đơn, tuyệt vọng và chắc chắn con đã nghĩ chúng ta, cả mẹ và bố, bỏ rơi con. Nhưng đó không phải là sự thật. Không một giây phút nào mà bố mẹ không nghĩ đến con và bố mẹ sẽ hy sinh tất cả để tìm lại được con.

Chăm chú lắng nghe, miệng hé mở, cô bé chăm chăm nhìn bố.

- Bố không biết liệu con có nhớ bố làm nghề gì không, thiên thần của bố... Trước kia khi con hỏi về nghề của bố, bố đã từng trả lời con rằng là bác sĩ, nhưng là bác sĩ hơi đặc biệt một chút, bác sĩ chuyên chăm sóc những người bị tổn thương tâm hồn. Rất khó để giải thích: bệnh nhân đến gặp bố khi người ta đau đớn trong lòng. Họ đau đớn bởi vì họ phải chịu đựng những thử thách khiến trái tim họ bị tổn thương. Đó là những nỗi đau rất khó có thể chữa lành...

Bác sĩ dường như đang tìm kiếm từ ngữ để tiếp tục:

- Những người này rất hay cảm thấy mình mắc một tội lỗi nào đó, ngay cả khi họ không phạm tội gì hết. Nghề của bố là thuyết phục họ rằng họ có thể hồi sinh từ nỗi đau của họ. Không có vết thương nào là không thể hàn gắn được. Bố hết sức tin vào điều đó: con người có thể biến nỗi đau thành sức mạnh. Đó không là một điều gì đấy thần diệu. Điều này cần có thời gian. Thường thì người ta không thể khỏi bệnh hoàn toàn. Nỗi đau không bao giờ thật sự biến mất. Nó ẩn nấp ở đáy sâu tận cùng trong chúng ta, nhưng nó để chúng ta trở lại

với cuộc sống và tiếp tục con đường của mình. Bố biết điều này không phải dễ hiểu, nhưng con là một cô bé thông minh mà.

Mark dừng một chút trước khi kết thúc:

- Bố kể với con điều đó để nói với con rằng bố sẽ làm tất cả để bảo vệ con và ở bên con, nhưng con phải để bố giúp con, con yêu. Ngay khi con sẵn sàng, con cần phải nói với bố, con cần phải kể cho bố nghe chuyện gì đã xảy đến với con. Bố có thể nghe tất cả, con biết chứ. Không phải bởi vì bố là bác sĩ, mà bởi vì bố là bố của con. Con hiểu chứ?

Thay cho câu trả lời, Layla khẽ mỉm cười.

Sau đó con bé chăm chú xem hai quyển sách trước khi quyết định chọn *Harry Potter*.

Mark chăm chú quan sát con bé trong nhiều phút liền: con bé đọc thật sự.

Con bé biết đọc, anh nghĩ. Ai đó đã dạy con bé đọc...

Nhưng ai cơ chứ?

Trong khi Layla cẩn thận lật từng trang truyện, Mark cố hết sức che giấu nỗi hoảng sợ của mình. Tuy nhiên trong đầu anh, hàng nghìn câu hỏi không lời đáp đan xen lẫn nhau: ai đã nuôi dạy con gái anh? Tại sao người ta lại thả con bé ra sau năm năm giam cầm? Tại sao con bé lại bị chứng câm lặng đáng sợ đó. Làm thế nào để lý giải chuyện ở cổng an ninh? Liệu có phải người ta thực sự đặt một vật thể lạ dưới da của Layla? Có thể lắm chứ, nhưng là loại nào? Một con chip, có thể lắm chứ... Để định vị con bé? Để theo dấu con bé? Nhưng mục đích gì? Và Nicole... Tại sao đến lượt cô biến mất, như thể cô tự trách mình về điều gì đó. Đây là còn chưa nói đến tay phóng viên biết được chuyện Layla xuất hiện trở lại trong khi FBI không hề công bố thông tin. Tại sao hẳn lại cảnh báo anh: “Người không biết rõ sự thật đâu! Cả về vợ người lẫn con gái người!”

Người không biết rõ sự thật đâu...

Cùng lúc đó, ở phía trước tầng trên, các tiếp viên bị khuấy động bởi một sự náo động bất ngờ. Mọi con mắt đều đổ dồn về phía Alyson Harrison, người vừa mới xuất hiện trong khoang hạng nhất, một không gian ấm cúng bao gồm khoảng sáu mươi ghế ngồi ở điều khiển tự động.

Một nữ tiếp viên lịch sự và nhã nhặn dẫn Alyson đến tận ghế ngồi của mình.

- Nhiệt liệt chào mừng cô đã tham gia chuyến bay cùng Shangri-La Airline. Toàn thể đội ngũ nhân viên chúng tôi luôn sẵn sàng phục vụ cô và chúc cô một chuyến bay dễ chịu thoải mái.

Kính râm to dùng dính chặt trên mũi, Alyson thu mình trong ghế. Kể từ nay, những nơi công cộng luôn khiến cô không thoải mái. Cô không còn cảm thấy được an toàn nữa. Luôn có hàng chục cặp mắt soi mói và một tay paparazzi nghiệp dư sẵn sàng rút điện thoại di động ra với hy vọng có thể bán lại những tấm ảnh mình chụp cho một trang web chuyên về các ngôi sao thời trang, ca nhạc *gossip* nào đó và rồi bọn họ sẽ tha hồ đem ra chế giễu.

Vấn đề là cô không còn cảm thấy được an toàn ở bất kỳ nơi đâu. Kể từ nhiều năm nay, cuộc sống của cô là một chuỗi bất tận những ngày trôi dạt cùng hành động thái quá đang dần dần hủy hoại cô từng ngày, và khoản tiền tỷ đô la mà cô vừa được thừa kế cũng chẳng thay đổi được gì.

Trong cuộc sống, những thứ có giá trị nhất là không thể định giá.

Alyson phải mất rất nhiều thời gian mới có thể hiểu được điều này.

Quá nhiều thời gian.

Chiếc máy bay khổng lồ chạy đến đầu đường băng rồi dừng lại một chút trước khi cất cánh.

- Máy bay sẽ cất cánh trong vòng một phút nữa, cơ trưởng thông báo.

Với trọng lượng năm trăm sáu mươi tấn và được chia làm hai tầng, chiếc A380 này giống một chiếc tàu thủy biết bay hơn là máy bay đường dài thông thường.

Làm thế nào mà một thứ như thế này có thể bay lên không trung nhỉ? Evie tự hỏi khi nhìn qua cửa sổ máy bay. Đó là lần thứ hai Evie đi máy bay và cô cảm thấy ghét khi phải làm thế.

Viên phi công dậm ga và chiếc máy bay bốn động cơ liền lấy đà chạy dọc đường băng.

Evie bắt đầu gặm móng tay.

Tốt rồi, thế là mày đã cất cánh... cô lầm nhảm.

Cô lo lắng nhìn xung quanh nhưng hình như không có ai để tâm đến khoảng thời gian mà máy bay bỏ ra để có thể cất cánh.

Thật là quá ngu ngốc khi chết vào lúc này, vào ngay trước khi hoàn tất việc trả thù.

Máy bay lăn bánh, lăn bánh, lăn bánh liên tục...

Từ tầng trên nhìn xuống đường băng quả thật rất ấn tượng. Ở độ cao hơn mười hai mét, hành khách như có thể bao quát đôi cánh khổng lồ của máy bay và đường như nhìn thấy toàn cảnh đường băng.

Có vấn đề gì đó, Alyson nhận định, cái thứ chết tiệt này lẽ ra phải bay trên trời rồi chứ. Tuy nhiên triển vọng về một vụ tai nạn không làm cho cô sợ. Sau tất cả thấy mọi điều, cái chết có thể là một giải pháp: chấm dứt mọi đau đớn, tủi hổ và mặc cảm tội lỗi. Chấm dứt nỗi sợ hãi luôn thường trực trong lòng cô. Dầu chấm hết cho tất cả...

Đã từng rất nhiều lần cô tìm đến cái chết, nhưng luôn có một thứ gì đó đi ngược lại mong muốn của cô: liều thuốc không đúng, mạch máu cắt bị chệch hướng, cấp cứu đến quá nhanh...

Cho đến tận bây giờ, cô chưa từng thành công.

Cho đến tận bây giờ.

Mark lo sợ khi cảm thấy đường băng rung lên dưới hai mươi bánh xe của phần thân chính. Anh bị ảo giác đánh lừa hay chiếc máy bay này phải mất quá nhiều thời gian như vậy để có thể cất cánh?

Tuy vậy trong chiếc khay trước mặt, cuốn sách mỏng mô tả đặc điểm kỹ thuật của máy bay tự hào rằng công suất của động cơ máy bay tương đương với công suất của sáu nghìn chiếc xe hơi.

Nếu máy mạnh đến vậy thì máy còn chờ gì nữa mà không cất cánh?

Ánh mắt lo âu của Mark giao với ánh mắt cô gái trẻ ngồi gần cửa sổ ở cuối hàng ghế. Cô gái cũng không có vẻ yên lòng nữa. Chỉ duy nhất Layla, ngồi giữa hai người và đang đắm chìm vào cuốn sách, là không quan tâm đến những gì đang xảy ra xung quanh.

Cất cánh đi nào! Cất cánh đi nào!

Chạy đến cuối đường băng, gã khổng lồ của không trung dường như do dự trong giây lát trước khi nhắc tám thân nặng năm trăm sáu mươi tấn khỏi mặt đất, khiến toàn bộ hành khách thở phào nhẹ nhõm

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, chưa đầy sáu phút mà máy bay đã đạt đến độ cao bốn nghìn năm trăm mét.

Bồn chồn lo lắng, Mark vặn mình liên tục trên ghế. Bàn tay anh run run, mồ hôi rịn ra thành từng giọt trên trán và chạy xuống dọc sống lưng. Chứng đau nửa đầu khủng khiếp siết chặt lấy đầu anh như thể não anh vừa bị vắt kiệt.

Mark biết nguyên nhân của cơn khó ở này: do việc cai rượu mà ra. Anh đã không uống một giọt nào kể từ ba mươi sáu giờ qua và điều đó bắt đầu có ảnh hưởng đến anh. Tối qua rồi sáng nay, anh luôn có một mong muốn cháy bỏng là uống hết rượu ở quầy bar nhỏ trong phòng khách sạn. Hoàn toàn chú tâm đến

niềm vui được gặp lại con gái, anh đã biết cách tự kiềm chế, nhưng đường phố đã kịp biến anh thành kẻ nát rượu. Chắc chắn anh có thể một mình thoát ra khỏi địa ngục này, nhưng điều đó đòi hỏi phải có thời gian. Trong nghề bác sĩ của mình, anh đã từng điều trị cho những bệnh nhân nghiện rượu trong giai đoạn cai rượu và anh biết điều gì sẽ xảy ra khi anh không uống nữa: mất phương hướng, hoang tưởng, chứng co giật, ảo giác thị giác hoặc thính giác.

Bên cạnh anh, Layla rời mắt khỏi cuốn sách và thận trọng nhìn anh. Để tạo vẻ bình thường, anh thử nháy mắt rồi mỉm cười, nhưng có điều gì đó nói với anh rằng con gái anh không bị đánh lừa về tình trạng sức khỏe của anh.

- Ông ổn chứ?

Cô gái ngồi cạnh cửa sổ lên tiếng hỏi. Mark chăm chú nhìn cô gái: nửa phụ nữ, nửa trẻ con, mái tóc nhuộm bần thiêu, trang phục gô tíc kiêu cách nhưng nhàu nát, mệt mỏi trong ánh mắt cô gái chứng tỏ cô đã từng phải chịu nhiều khổ đau trong cuộc sống mặc dù tuổi còn khá trẻ.

- Ổn, anh trấn an. Cô tên là gì?

Cô gái lưỡng lự. Bản tính đa nghi đã ăn sâu vào con người cô. Nhưng có điều gì đó ở Mark khiến cô tin tưởng. Sự ám áp trong ánh mắt anh nhắc cô nhớ đến người bác sĩ mà cô đã gặp cách đây ba tháng, ngay trước đêm Giáng sinh, người mà cô không bao giờ quên. Cô đã cố gắng không để lộ điều này trong khoảng thời gian ngắn ngủi họ ở bên nhau, nhưng cô cảm thấy gấn bó một cách kỳ lạ với vị bác sĩ đó. Rất thường xuyên, trong những thời điểm cảm thấy hoài nghi hay cô đơn, cô đột nhiên nghĩ đến anh. Vì vậy là, nỗi sợ hãi giảm đi và một niềm hy vọng còn mơ hồ về cuộc sống dễ chịu hơn thoáng xuất hiện trong tâm trí cô.

- Tôi tên là Evie, cô trả lời.

- Tôi là Mark Hathaway, và đây là con gái tôi, Layla.

- Xin chào Layla, Evie vừa nói vừa nghiêng người về phía cô bé.

- Con bé... con bé không nói được, bác sĩ giải thích.

Evie nhìn đôi bàn tay Mark.

- Đó là do thiếu rượu.

- Sao cơ?

- Ông đang cố ngừng uống phải không? Chính vì thế mà ông run như vậy...

- Không, Mark nói dối, đột nhiên cảm thấy xấu hổ đôi chút. Tại sao cô lại nói vậy?

- Vì mẹ tôi, mẹ tôi cũng bị như ông.

- Nghe này, vấn đề khá phức tạp, Mark bắt đầu.

Anh ngừng một chút trước khi hỏi:

- Mẹ cô thế nào rồi?

- Bà ấy chết rồi.

- Ô! ... Tôi rất lấy làm tiếc.

Tín hiệu fasten seat belt vừa tắt, điều đó có nghĩa là hành khách có quyền đứng dậy.

Evie đề nghị:

- Nếu ông muốn đi uống chút gì cho tỉnh táo, tôi có thể trông con gái ông giúp ông.

- Cảm ơn cô, nhưng mọi chuyện sẽ ổn thôi, Mark trả lời, đột nhiên anh cảm thấy nghi ngờ.

- Tôi nghĩ nếu ông không nhanh chóng uống một thứ gì đó, ông sẽ cảm thấy cực kỳ tồi tệ.

Mark thận trọng cân nhắc điều này. Đúng là anh càng lúc càng cảm thấy tồi tệ hơn. Chỉ trong có vài giờ, anh đã đột ngột từ bỏ cuộc sống của một kẻ vô gia cư, nhưng anh rất khó trở lại những vạch xuất phát ngày xưa. Đặc biệt là anh đã đánh giá thấp hậu quả của việc cai rượu đột ngột trước khi lên máy bay này.

Mark nhìn Layla. Liệu anh có thể để con bé một mình trong vài phút với cái cô Evie mà anh không hề quen biết này được không? Con bé sẽ phản ứng ra sao? Mặt khác, nếu anh muốn có thể giúp được con bé, anh cần phải uống một hay hai cốc để trở về trạng thái vững vàng.

- Con nghe này, con yêu, bố sẽ trở lại trong vòng năm phút nữa. Vậy con hãy ngoan ngoãn đợi bố ở đây cùng với cô gái này, con đồng ý chứ?

Sau đó anh quay về phía Evie.

- Có một quầy bar ở tầng trên. Nếu cô có bất kỳ vấn đề gì với Layla, ngay lập tức cô phải đến tìm tôi, cô hiểu chứ?

Evie gật đầu đồng ý.

Mark đứng dậy rồi đi vào nhà vệ sinh trước tiên. Cổ họng khô khốc, khuôn mặt nóng bừng, anh vừa khát nước vừa vã mồ hôi đầm đìa.

Anh bước vào ca bin nhỏ được làm hoàn toàn bằng thép crôm, sứ và gương kính. Ngay cả tại nơi đặc biệt này cũng có một ô cửa sổ to rộng cho phép nhìn thấy cả bầu trời bao la! Nhà vệ sinh thật sang trọng và trắng sáng, ngoại trừ một lá bùa: một khuôn trở choán phần lớn diện tích tường nhà vệ sinh. Mark nhận ra “ba con khỉ khôn ngoan” mà anh có dịp thấy tại những ngôi đền đạo Phật trong một chuyến đi dự hội thảo ở Nhật Bản. Bằng tay của mình, con linh trưởng thứ nhất che mắt, con thứ hai bịt tai và con thứ ba che miệng. Bức khắc này được tóm tắt trong một câu: *Không nhìn, không nghe, không nói*. Theo tín ngưỡng, những ai thực hiện được lời dạy này sẽ đạt tới hạnh phúc, bình yên.

Hoàn toàn tâm đắc với câu châm ngôn kỳ lạ này, Mark tháo đồng hồ rồi rửa tay và vã nước mát lên mặt nhưng anh tránh nhìn vào tấm gương gắn trên bồn rửa.

Anh hơ tay dưới chiếc máy sấy tay tự động sau đó rời nhà vệ sinh. Anh vừa đi khỏi thì liền thay đổi ngay ý định: anh để quên đồng hồ trên kệ đựng đồ. Trở lại nhà vệ sinh, anh lấy lại đồng hồ và chuẩn bị rời khỏi thì bỗng im bật.

Không thể nào...

Trên tường, bức hình ba con khỉ đã biến mất và thay vào đấy là một tấm ván nhỏ bên trên có điều gì đó rất đáng sợ và bệnh hoạn. Tấm ván tập hợp rất nhiều những biểu tượng mà anh đã từng gặp trong môn tâm lý học: trước tiên là một chiếc đồng hồ cát, một lưỡi hái tử thần và một bộ hài cốt: nói cách khác, thời gian trôi đi và thời gian chúng ta lãng phí, cái chết tất yếu và bất ngờ xảy đến, chúng ta lại trở về với cát bụi. Tiếp theo là một chiếc cầu nhỏ, dài và nguy hiểm: cầu Nại Hà, biểu tượng cho khó khăn khi vượt qua sông trong cõi âm. Để kết thúc là một chiếc thang, chiếc thang giải nạn, biểu tượng phổ biến cho sự thăng thiên của linh hồn, ngay gần chiếc thang là vị thần đầu sói đang chờ đợi: Anubis, người dẫn hồn, được xem như là người đồng hành của con người sau khi chết để dẫn dắt con người trong bóng đêm của cõi chết.

Phía trên bức họa này là một câu như thần chú:

KHÔNG CÓ GÌ PHẢI SỢ,

MỌI VIỆC ĐỀU CÓ THỂ HIỂU ĐƯỢC

Mark sững sờ. Anh thậm chí không hề nằm mơ! Bị tấm ván thôi miên, anh không tài nào rời khỏi nhà vệ sinh. Chính điều anh nhìn thấy làm anh đau đốn, dù rằng anh không hoàn toàn biết chắc nghĩa chính xác.

Anh phải tự ép mình đi ra, nhưng khi vừa đóng cánh cửa lại, anh không thể ngăn mình mở lại cửa để tiếp tục khám phá một lá bùa mới thay vào vị trí của tấm bùa cũ! Lần này là một con chim với bộ lông nhiều màu rực rỡ cũng đang dang đôi cánh khổng lồ trên toàn bộ bề mặt bức tường: chim Phượng hoàng, một con chim trong trí tưởng tượng của con người luôn hồi sinh từ đống tro tàn.

Trên biểu tượng hồi sinh này là câu:

MỘT NGƯỜI ĐÀN ÔNG CÓ THỂ BỊ HỦY HOẠI

NHƯNG KHÔNG ĐƯỢC KHUẤT PHỤC

Lần này Mark cảm thấy lo sợ thực sự.

Xong rồi, mình bị hoang tưởng rồi!

Những ảo giác do cai rượu mà anh rất sợ hiện đang xuất hiện một cách đáng ngại. Toàn thân anh nóng bừng. Anh không thể ngăn những ngón tay run rẩy, nhịp tim anh rối loạn.

Lẽ ra anh cần phải uống nước, sử dụng thuốc an thần và vitamin. Nhưng anh chẳng có gì trong tay cả. Tất cả những gì còn lại trong anh chỉ là ý chí. Anh nhắm mắt lại và sử dụng chút sức lực cuối cùng vào cuộc chiến nội tâm để tìm chút thanh thản.

Tất cả những gì mày nhìn thấy là giả tạo. Tất cả những điều đó chỉ diễn ra trong đầu mày mà thôi. Không hề có những lá bùa. Những hình ảnh chết chóc và hồi sinh, đó là nỗi sợ hãi và lo lắng của mày: di chứng của hai năm sống ngoài đường phố. Mày không có gì phải lo lắng. Layla đang ở cùng mày và mày sẽ sớm gặp lại Nicole thôi. Mày sẽ xây dựng lại gia đình thành công và tất cả sẽ trở lại như trước kia.

Khi anh choàng mở mắt ra, lá bùa đã biến mất không để lại chút dấu vết gì. Bức tường đã trở lại vẻ sáng bóng của mình.

- Này, thế nào, anh ị xong chưa? Một gã nào đó đứng ngoài cửa mắt hết kiên nhẫn kêu lên.

Được chiến thắng bản thân nhỏ nhoi đó làm cho tươi tỉnh trở lại, anh vội vã rời nhà vệ sinh và tự nhủ suốt chuyến hành trình sẽ không bao giờ đặt chân vào đó nữa.

Coi trọng vai trò “người chị” của mình, Evie chăm chú theo dõi Layla không rời mắt. Vẫn luôn câm lặng, Layla hoàn toàn để tâm vào chiếc bút dạ và vẽ nguệch ngoạc trên tập giấy vẽ những hình dạng trừu tượng như lũ trẻ thường làm. Evie nhìn cô bé đầy thắc mắc, vừa xúc động vừa bị thôi miên bởi thái độ câm lặng của cô bé.

Mười phút sau khi Mark đi khỏi, Layla rời mắt khỏi bức vẽ của mình.

Cô bé mở miệng, và đó chính là lúc điều kỳ diệu xảy ra:

- Nói cho em biết, mẹ chị vì sao mà chết? Layla hỏi cô gái trẻ.

Chú giải:

¹ Tiếng Anh trong nguyên bản: Hãy đi theo thỏ trắng.